

L'IGUALADÍ

L'alcalvota de totes les malvestats i de totes les infàmies, l'església, serveix ara d'oficina electoral de les dretes; del feix.
La gran prostituïda, al servei del capital i contra Crist.
Poble, redreçat!

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. XXVIII

IGUALADA, 21 D'OCTUBRE DE 1933

A la bretxa, esquerrans!

República: Estat polític on es governa sense monarca... Forma de govern en què, l'exercici de la sobirania correspon al poble...

Així s'esqueia a casa nostra, el dia 14 d'abril de 1931.

Un home; una dinastia; un règim —si de fals mereixen qualificar-se— s'enfonsaven, per sempre, en l'abisme de llurs errors i concupiscències.

Lliure el poble, d'aquell cretinisme insuportable, s'abrandava d'entusiasme i envaïa el carrer, freturós d'aspirar l'ambient vivificador. Homes i dones, en multitud compacta, saludaven frenèticament la nova alçada.

Uns quants éssers, porucs, fugien o bé s'escondien, tement la punició justa de llurs malvestats.

L'Assemblea Constituent —en mala hora dissolta— no pensa pas en la revenja personal. Cal que, com l'au fènix, reneixi de les cendres en què la malastruga monarquia ha convertit nostre volgut país, un nou Estat ferm i vigorós, que sigui admirat i respectat arreu. Les Corts treballen fins la lassitud. Lleis i més lleis surten del Parlament, convertit en forja constant, per la voluntat incontestable i revolucionària d'un bon grapat de patriotes. La Constitució, Separació de l'Església de l'Estat, Estatut de Catalunya, Reforma agrària, Reforma de l'ensenyament i tantes d'altres de caràcter social, sanitari, etc., són una petita mostra de l'enorme labor realitzada.

No manquen, mentre tant, seriosos entrebancs, superats amb energia adient.

La fasca, però, no queda enrera. Cal bastir bé i depressa. El poble ha palesat, diverses voltes, la seva conformitat a l'obra feta, bo i demostrant, sovint, el seu desig d'accentuació esquerrana. Els homes que recullen els batocs populars no sabrien defraudar.

També funcionen les Comissions de responsabilitats, més ai! amb quina blanor... No interessa el caigut.

L'actitud benèvola dels homes de la República, tranquil·litza mant esperit covard i així hem vist com, un a un, deixaven llur amagatall, aquells homes desapareguts. Surten de llur catau; traspassen novament fronteres i, poc a poc, es desvergonyeixen, llançant grapats de llot contra el poble que no ha volgut punir llurs mancaments. Els quadros feixistes es nodreixen amb totes les deixalles enyoroses que sol·liciten enrolar-s'hi, i no manca el cap que, descaradament, anuncia la presa del poder i la liquidació de la revolució.

Les dretes —monàrquics de tots colors i vergonyants; republicans sense convicció i fins alguns que s'anomenen "republicans de tota la vida", — utilitzant qualche nom com Calvo Sotelo, March, Sanjurjo, Primo de Rivera, etc., de trista recordança, preparen, així mateix, llurs candidatures i coalicions, per tal de rectificar, amb suaus procediments —diuen—, els greuges que al país han fet els homes d'esquerra...

Però... És que tots aquests senyors inclouen en llurs càlculs, el factor poble? Aquell poble, eminentment republicà, que el 14 d'abril de 1931, dictava la seva voluntat als homes representatius, bo i dient-los —i ratificant-s'hi diferents voltes— que no cobejava altres tendències que les d'esquerra, i no passava per menys?

No. No hi compten pas, amb aquell poble conscient del seu deure i joiós dels milloraments obtinguts. No hi compten pas, amb aquelles dones enardides pels avantatges conquerits i que ara tractarien d'anul·lar-los. No ho saben pas, com tots estan decidits a obrar, tot cridant amb nosaltres: NO PASSARAN!!!

Carta de Barcelona

Guerra a les dretes!

He llegit el discurs del senyor Gil Robles, l'home més representatiu de l'actual dreta reaccionària espanyola i he posat la meva atenció en un paràgraf realment impressionant. Llegiu: "La democràcia no es para nosotros un fin, sino un medio para ir a la conquista de un Estado nuevo". Ens hem espantat de moment i creiem veure visions davant d'una declaració així que podria suscriure un àcrata. Però aviat hem vist on anava a parar i quin era aquest nou Estat. Afegia a continuació: "Llegado el momento, el Parlamento o se somete o le haremos desaparecer".

Santa paraula! Ací està sense embuts la finalitat feixista de totes les dretes que patim i que ens volen prendre la República.

El més elemental instint de conservació, el més sumari dret de defensa ens ha de fer mirar amb prevenció tots els polítics de dreta perquè si no representen la reacció, al menys són l'estancament. I tant parlar-se com retrocedir és contranatura. Totes les coses avancen o moren. És llei de vida moure's, treballar, caminar...

El benifet més gran de la República és haver donat aquest impuls de renovació a la vida dels ciutadans. Aquest inici de llibertats que hem conquerit, ens ho volen prendre les dretes. Ciutadans, no badem, preparem-nos a defensar els nostres guanys!

Parlar clar és patriòtic: és per això que no cal amagar que les dretes són poderoses i que estem davant

d'un perill greu. Que no ens doni massa confiança pensar que som els més. No ens engresquem amb què la raó està de la nostra banda. No siguem optimistes. Preparem-nos per a la batalla com si ens hi juguéssim el pa, com si ens hi juguéssim la vida. Posem-hi el coll, formem un bloc. lluitem de valent amb totes les forces i llavors sí que triomfarem i riurem i serem optimistes.

Ara no tenim temps sinó per a preparar les armes de la nostra intel·ligència i del nostre esforç per la propera gran lluita contra el cranc de la reacció, contra els que voldrien tractar-nos com a ramats, contra els que ens taparien la boca i ens limitarien la volada del pensament.

Pensem que si ells triomfessin els Estats feixistes tindrien un altre aliat contra la pau del món, ja prou amenaçada. Pensem en la trista sort que representaria la victòria del gran capitalisme, victòria que retardaria l'assoliment de les reivindicacions de la classe proletària.

Estem en una hora greu, que pot ésser superada, però, amb tota la nostra voluntat i amb tot el nostre esforç. Deixem de banda consideracions partidistes, separem-nos, només, de monàrquics, monarquitzants i de republicans que no s'adonen que són monàrquics.

Formem la gran croada de l'avang. Ciutadans d'esquerra, la falç al puny, per Catalunya, per la República i per la Llibertat.

Joan Camps

Les cristeres, són l'instrument coactiu de què es valen les dretes, per fer-se amb els vots de les dones. Dones d'esquerra: si una cristera us visita feu que no baixi les escales normalment.